

Излиза два пѣти въ седмицата пѣлка:
Срѣда и Събота.
 Цѣна:
 За година . . . 5 ер. рубли нови.
 За шестъ месеци 3 ер. рубли . . .

Сичко, което се отнася до вѣстника, подпирена се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
 Печатени шема не се приематъ.
 Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:
 За пѣви редъ при прѣвъ пѣтъ 20 стот.
 За „ „ „ вторий пѣтъ 10 „

Руссе, 3 Августъ 1882.

Читателитѣ на в. „Българ. Гласъ“ нѣма съмнѣние, забелязали сж голѣмата разлика, която съществува мѣжду уводнитѣ и други статии прѣди нѣколко седмици и мѣжду тѣзи, които сега въ него се появяватъ. Забелязали са, казваме че прѣди поч. газета, дѣлеше народа на двѣ части: либерали — вагабонти, нихилисти, развратници и други бездѣлници, които сж Българскитѣ учители и интеллигенцията, и консерватори — солиднитѣ, богатитѣ, благопѣжнитѣ и пр. които биле сжкия народъ. Хитри сж нашитѣ бивши консерватори, а сегашни никакви, и ето защо: прѣди клеветиха и сякаш наричахъ либералитѣ за да имъ направятъ много душмани, да ги свалятъ отъ властта; цѣльта си постигна, и ето повече отъ година врѣме какъ властвуватъ бившитѣ консерватори, нъ съ това наедно и тѣхнитѣ неприятели станаха и ставатъ по-многобройни, безъ да спомогнатъ за това либералитѣ, които ся туриха въ невъзможностъ да агитиратъ, и сега ако държатъ сметъ за общественото мнѣние и ако иматъ капка съвѣсть — не хуртуваме за конституционностъ, която отъ 1 Юлий 1882 не съществува въ България, тѣ са длъжни да ся оттеглятъ отъ властта, до дѣ народа не ги е съ позоръ свалилъ. Нъ това тѣ и не мислятъ да правятъ, а усвоиха нова една тактика, която ся вижда отъ уводнитѣ и други статии въ „Българ. Гласъ“, за които ни е тукъ думата. Въ тези статии, вий ще видите, че работата не била тѣй, както други пѣтъ ся представяше, не; тя била съвсемъ иначе, а именно: консерватори и либерали нѣмало и сичкитѣ които имали таквизи претенции, не биле ни по-малко ни по-много, освѣн хора своекористни, злонамѣрени, безчестни даже и разбойници! Еце повече, не само партизанствующитѣ биле таквие, нъ и цѣлия народъ не билъ друго, освѣн „Goureaux des canailles“, и че ние сме за нищо, и непременно ще загинемъ въ пропастьта, която е знала прѣдъ насъ! Питаме съский честенъ Българинъ, истинна ли е това, и ако ний сме такива, каквито на представя „Бъл. Гласъ“ прѣдъ самитѣ насъ и прѣдъ чуждитѣ, по-добръ е о врѣме или сица да ся издавимъ, за да на нѣма никакви, или пакъ да ся потурчимъ! Работата обаче не е тѣй; Бъл. народъ е здравъ и читавъ, честенъ и брой доволно патриоти и самоотверженни люди, които биха направили честь на единъ по-голѣмъ по минало народъ; а работата е че „Бъл. Гласъ“, както винаги, тѣй и сега клевети народа, съ тѣзи разлика само, че прѣди го клеветеше за да му ся отнематъ правата; а сега клевети за да прекрие това си престѣпление. Сега бившитѣ консерватори, се криятъ задъ Престола, нъ нека бждатъ увѣрени, че Българ. народъ, който държи на плещитѣ си тозъ скжпоцененъ престолъ, и който е искрено привър-

занъ къмъ Н. В. за благото на отечеството, и династията, вредъ ще ги намѣри и ще имъ заплати споредъ заслугитѣ имъ. —

Въ заключение, обръщаме вниманието на нашитѣ патриоти, а особено на търговцитѣ и на добродушнитѣ занаятчици, които немогатъ да проумеятъ византийскитѣ хитрости на нашитѣ бивши консерватори, а сегашни никакви, да ся не мамятъ съ словата единение, преданостъ и пр., защото винаги народъ и Князь сж биле едно, а тѣзи които сж биле и ще бждатъ на страна, тѣ сж неприятелитѣ на сичкото добро въ отечеството ни, народнитѣ предатели — бивши консерватори.

* * *

Честнитѣ хора не дължатъ, нелицемѣрствуватъ, неподѣлствуватъ; хора съ здрави убѣждения, съ чиста съвѣсть, съ добри и святи намѣрени, неотстъпватъ отъ своитѣ принципи и идѣи, защото знайтъ че рано или късно, тѣхна е побѣдата. Така ли направихъ и така ли правятъ нашитѣ наречени консерватори? Вижте имъ дѣлата, вижте имъ постѣжитѣ, думитѣ, явния органъ и ще ся увѣрите. Тѣ сж се силени като риба въ мрежа, ритатъ насамъ, ритатъ назадъ, забъркаха работитѣ и незнайтъ какъ да ги оправятъ, изгубиха довѣрието сами въ себе си. Сленитѣ имъ последователи ги оставихъ на съдбата и твърдѣ малко имъ съдѣйствуватъ, защото видѣхъ че отъ дневния режимъ и за самитѣ тѣхъ има повѣче вреда, отъ колкото полза. Попитайте нѣкого отъ тѣхъ какъ му е халътъ, и той ще ви разкаже, кой какво му е казалъ, кой ги е подбуждалъ да гонятъ свободата си, да работятъ противъ интереситѣ на отечеството си. Попитайте прекупвачитѣ на Силистренската храна, които сж въ Руссе и принадлежатъ на консерваторската партия душома и тѣломъ, тѣ да ви разкажатъ история, каквато не сте чували. Ще чуете какво сж кунили и колко спечалили!

Врѣмето легка полегка открива великитѣ тайни, то свѣтява мнозина, то показва кой какво е работилъ и съ каква целъ, само петрѣбова да се бърза; благоразумното повѣдение на Българскитѣ патриоти, ще направи да въстѣржествува правдата, да въскресе същинската свобода и тогава, само тогава ще може да се произнесе безпристрасното слово, върху дѣлата на дѣйствующитѣ лица и върху сичко каквото сж тѣ не само произвели, но и мислили даже. — До ще врѣме да се дава отвѣтъ за дѣлата, тежко и горко на виновнитѣ! Нѣма по-голѣмо наказание, отъ народния гнѣвъ!

АНТРОПОЛОГИЧЕСКО НАПРАВЛЕНИЕ ВЪ ИЗСЛѢДВАНИЕ ПРЕСТѢПЛЕНИЯТА И НАКАЗАНИЯТА.

(Новата школа въ Италия)

Отъ „Юрид. Вѣстникъ.“

(Продължение отъ брой 7).

Къмъ това издание наскоро се присѣдинилъ и

Песина и много още други. Последователитѣ на Антропологическото учение на Ламброзо, енергически ся завзели да доизслѣдатъ наченатото дѣло, въ не много години се появиха много такива трудове, прѣвѣрки и допълнения на станалото и по нататшното учение.

Въ първата и втората книжка основана отъ Ламброзо, Ферри е помѣстилъ една статия, която е била на Ламбровозата почва, Ферри не по малко почнава съ строга критика и прѣвѣрка на Ламбровозитѣ изводи. На основание даннитѣ отъ Френската Углавна статистика за 50 годишенъ периодъ.

Ферри е доказалъ много погрѣшности сторени отъ Ламбровозото изслѣдване, мѣжду друго е указалъ, че много признаци, които Ламброзо приписва на прѣстѣпнитѣ, свойствени само въ нѣкои категории, именно на убийцитѣ съ користна цѣль, на разбойничитѣ и грабителитѣ и прѣстѣпнитѣ противъ нравствеността. Самъ Ферри, дѣли прѣстѣпнитѣ на 4 разряда:

I. Прираждане, неисправимитѣ прѣстѣпници, които подхождатъ подъ тѣзи признаци, които ги установяватъ антропологитѣ,

II. Пристѣпници душевно болнитѣ.

III. Пристѣпници не приробени, а спечелили тая склонностъ подъ влияние или склонностъ или други обстоятелства; и

IV. Пристѣпницитѣ per pesione, т. е. тѣзи които сж извършили престѣплението, подъ влиянието на ефектъ или страстно възбуждение и т. н. и прѣстѣпнитѣ, които сж извършили престѣплението подъ влиянието на нѣкаквъ случаенъ изворъ. За първата категория Ферри, счита необходимо заключение прѣвъ цѣль животъ: за вторитѣ — помѣстване въ домъ на безумнитѣ; за третитѣ заключение за неопредѣлено време до исправянието имъ; за четвртитѣ, обикновенитѣ дневнитѣ наказания. Въ другитѣ свои трудове Ферри излага учението за факторитѣ на престѣплението въ антропологическо отношение, физически и социално, като разгѣдва влиянието на престѣпността, климата, времѣна на годивага, занятieto, състоянието на господарственото хозяйство и пр. По нататкъ говори за необходимостта на предупредителни мѣрки, които той нарича суррогативни (земане одного на мѣсто другого) наказания.

Въ съчинението *Cerpi critici sulla giuria, 1880* год. вѣтава противъ съдветъ съ съдебни заседатели. Гарофало, *di un criterio positivo della penalita 1880* год. раздѣля прѣстѣпнитѣ на групи, по признаци за опасностъ въ бждѣе, като определя тая опасностъ, по важността на престѣплението и по индивидуалнитѣ свойства на субекта. И съобразно съ този критерий назначава са срочно или безсрочно еднолично заключение, а за по голѣмитѣ или на важнитѣ категории, твърдѣ опасни и безнадѣжни въ отношение за поправлението имъ, за тѣхъ — смъртно наказание.

Учението на антропологическата школа отговори са и у насъ (въ Россия) ако и въ недостаточна опредѣлителна форма, на двѣ три статии отъ нашитѣ специални журнали. Тѣй например, въ статиятѣ съ заглавие „Хроника и углавнитѣ Съдъ“ въ „Юридически Вѣстникъ“ прѣвъ 1880—1881 год. са привожда една мисль, че прѣстѣпнитѣ не сж друго нищо, освѣн чловѣци съ развалена организация и че тѣхното явление зависи отъ природното израждане подъ влияние на лоши социални и икономически условия на съвременното ни живѣние. Статията на Г. Минилова за „Особенната класа на прѣстѣпнитѣ“ „Юридически Вѣстникъ“ за 1881 г. по свето фактическио съдържание, черни значителна частъ изъ изслѣданията по сжщето направление. Въ журналътъ „Журналъ Граждан. и Уголовноу Прова“ 1880 г. кн. б. е помѣстена не голѣма забѣлежка за Ламброзо и неговитѣ изслѣдания.

Прѣвѣрката отъ къмъ фактическата страна, учението и критикуване тѣзи положения и теоритически изводи, които Ламброзо прави и неговитѣ последователи изъ наблюденията на антропологическия характеръ, принадлежи разбира се не на юриститѣ, — това влиза въ тая областъ на чловѣковѣдението, която има за свой предметъ произхождението, развитието и направлението на чловѣческиятъ и животинскитѣ организми. — Въ областта на юриспруденцията влиза другата страна, а именно прилагания поставени отъ антропологическата школа. По въпроситѣ на правото и второ, тѣзи практически трѣбования, които предавява тя къмъ господарственъ животъ.

